

Ἔρση Σωτηροπούλου

ΘΟΔΩΡΟΣ ΜΑΡΙΑ ΠΑΛΤΟ

Ἀφήνω τὸ ἀριστερὸ πίσω μου.
Ἀφήνω τὸ παλτό μου στὸ δεξιὸ μέρος.

Ἔκανε τρομερὴ ζέστη ὅταν ὁ Θόδωρος μπαίνει καὶ λείει
καλωσήρθατε καὶ πηγαίνει μπροστὰ καὶ πηγαίνω περιέργη
πίσω του καὶ ρωτῶ τί συμβαίνει καὶ τότε θὰ πεῖ:
Εἶναι ἓνα χαρούμενο ποίημα.

Μοιράζω ξανά.

Τὸ σπίτι ἦταν ἤσυχο σὰ νὰ κοιμόταν καὶ τὰ δέντρα γεμάτα λου-
λούδια ὅταν ἡ Μαρία κοιτάζοντας τὸ Θόδωρο πέφτει μπροστὰ κι
ἐγὼ κοιτάζω τὸ ἀμπαζοῦρ καὶ μετὰ τῆς Μαρίας πού πέφτει μπρο-
στὰ καὶ θέλω νὰ σηκωθῶ καὶ πέφτω πίσω καὶ στὸ ταβάνι εἶναι
ἓνα ὄρατο κόκκινο αὐτοκίνητο κι ἐγὼ λέω βρὲ εἶναι τὸ καλὸ μου
παλτό κι αὐτοὶ πέφτουν μπροστὰ.

Παίρνω πάλι τὸ παλτό μου.
Παίρνω τὸ ἀριστερὸ ἀπὸ πάνω τους.

ΡΩΤΗΣΕ ΤΟ Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΕΙΠΕ Η ΜΑΙΡΤΑΙΝ

Εἶσαι ὁ γενικὸς σκύλος.
Ἡ πιὸ μεγάλη ἢ πιὸ τρομερὴ φοβερὴ σκοτεινὴ
αἰσθησις τῆς πιὸ μεγάλης πλατείας.
Σκύβοντας λίγο μπροστὰ
ἢ περισσότερο πίσω
τὸ ζωντανὸ μέρος
καὶ λίγο μαλακὸ πεθαμμένο
θ' ἀφήσει τὸν πάτο;
Ἡ τὸ δωμάτιο θὰ γυρίσει ἀνάσκελα
σὰ μύτη κουταλιῶ;
Ποιά θὰ εἶναι ἡ γενικὴ εἰκόνα γιὰ τὴν κατάστασι;
Θὰ μοῦ κάνεις ἄλλες ἐρωτήσεις;

Ἀρχίζει νὰ πρῆξεται σὲ γαλάζιο φόντο
τὸ πιὸ μεγάλο πιὸ κίτρινο πιὸ μαῦρο
οἱ πιὸ πολλὲς πεταλοῦδες.